

Arrest

nr. 153 644 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit, heeft op 28 januari 2010 duurzaam verblijfsrecht verkregen in het kader van gezinshereniging met haar vader van Spaanse nationaliteit.

Na onderzoek in de databank van de Sociale Zekerheid, is gebleken dat de vader van verzoekster zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkregen had. Conform het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' werd zijn verblijfsrecht, onder een bijlage 21, ingetrokken en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerder besliste op 10 maart 2015 om, onder een bijlage 21, eveneens een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, evenwel zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Reden van de beslissing:

Mevrouw DF diende de bijlage 19 in op 13/04/2005 en heeft ondertussen het duurzaam verblijfsrecht (F+kaart) bekomen op 28/01/2010 in het kader van gezinshereniging met haar vader (DM, A) van Spaanse nationaliteit.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren, of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Na onderzoek in de databank van de Sociale Zekerheid (dolsis) blijkt dat betrokkene haar vader nooit voor de firma HN SPRL heeft gewerkt. Het verblijf van de vader werd vervolgens beëindigd op basis artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor de heer DM, A dd. 10/03/2015). Betrokkene ontleent haar verblijfsrecht aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht van haar echtgenoot. Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervallen alle rechten verkregen uit het frauduleus verkregen verblijfsrecht van meneer DM, A, dus ook het recht op gezinshereniging van zijn echtgenote en zijn kinderen. Het verblijfsrecht, evenals het duurzame verblijfsrecht als familielid van een Burger van de Unie van mevrouw DF wordt ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de richtlijn 2004/83), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“INLEIDING

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

WETGEVEND KADER: artikel 42septies VW

De bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster vindt haar juridische grondslag in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling uit de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: “De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»” (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76).

De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” het bestaan van bedrog veronderstelt en dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 386).

Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat verzoekster met het oog op het bekomen van haar verblijfsrecht wetens en willens “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten” heeft meegedeeld, “fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

ANALYSE MOTIVERING – schending artikel 42septies VW

De bestreden beslissing verwijst naar de bijlage 21 die de vader van verzoekster mocht ontvangen als motivering voor de bijlage 21 van verzoekster.

Verzoekster is echter niet in staat haar beroepsmogelijkheden naar behoren in te schatten voor zover de bestreden beslissing louter verwijst naar de bijlage 21 van de vader.

Verzoekster kan niet geacht worden de motivering van de bijlage 21 van haar vader te kennen. De bijlage 21 wordt immers in persoon aan de betrokken vreemdeling betekend, en niet aan familieleden.

De bestreden beslissing beperkt zich tot de volgende motivering:

“Na onderzoek in de databank van de Sociale Zekerheid (dolsis) blijkt dat betrokkene haar vader nooit voor de firma HN SPRL heeft gewerkt. Het verblijf van de vader werd vervolgens beëindigd op basis artikel 42septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor de heer DMA dd. 10/03/2015).”

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing niet afleiden in welke mate het feit dat de vader nooit gewerkt zou hebben voor de firma HN SPRL valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten, of fraude uitmaakt dat van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht van vader, en bij uitbreiding het verblijfsrecht van verzoekster. Verwerende partij laat na aan te tonen in welke mate er sprake zou zijn van kwade wil, bedrog en in die zin fraude.

Verzoekster kan zich niet verweren voor zoverre zij niet op de hoogte is van de details van het dossier van haar vader. Verzoekster vraagt zich af, indien de tewerkstelling bij de voormelde firma doorslaggevend was, in hoeverre haar vader hierbij schuld treft. Is de firma failliet gegaan? Is vader onmiddellijk elders beginnen werken? Heeft DVZ bijkomende info of nieuwe bewijzen van tewerkstelling opgevraagd bij vader? Etc...

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing vaag is en zo de materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De bestreden beslissing verduidelijkt niet welk grondig onderzoek is voorafgegaan aan de beslissing tot ‘fraude’. De bestreden beslissing verduidelijkt niet welke belangenafwegingen zij hebben gemaakt alvorens zij zijn overgegaan tot het afleveren van een bijlage 21 aan de vader.

Verzoekster is steeds te goeder trouw geweest.

Verzoekster kent de voorwaarden niet op basis waarvan haar vader een verblijfsrecht toegekend heeft gekregen. Verzoekster kent de inhoud van de aanvraag tot verblijfsrecht van haar vader niet. De bestreden beslissing verduidelijkt dit geenszins.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkene ontleent haar verblijfsrecht aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht van haar echtgenoot.”

Verzoekster stelt vast dat DVZ onzorgvuldig tewerk gaat daar waar zij langs de ene kant verwijzen naar de vader van verzoekster, dan weer naar een echtgenoot. Verzoekster heeft het gevoel dat de bestreden beslissing eerder een (gedeeltelijk) knip-en-plak-werk betreft waarbij geen individueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie van verzoekster.

Verzoekster ontleent haar verblijfsrecht aan haar recht op gezinshereniging met een EU-burger. Zij diende te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster voldeed/voldoet aan deze voorwaarden.

Verwerende partij laat na aan te tonen dat verzoekster wetens en willens bedrog heeft gepleegd, dat zij van kwade wil is geweest en dat zij opzettelijk verwerende partij heeft misleid of oneerlijk is geweest met de bedoeling te schaden of winst te behalen.

Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden, zo niet dient er door Uw Raad een schending van artikel 42septies VW worden vastgesteld.

In het beste geval zou bij een verlies van het verblijfsrecht van vader artikel 42quater, §1, 1° VW op verzoekster kunnen worden toegepast, en dus niet artikel 42septies VW.

Het betreft hier immers een beëindiging van het verblijf van vader anno 2015, geen nietigverklaring van diens verblijfsrecht met terugwerkende kracht!

Echter, de termijn van vijf jaar voorzien in artikel 42quater VW is reeds ruim overschreden en bovendien valt verzoekster onder de uitzonderingsgevallen voorzien in §4 van datzelfde wetsartikel.

ANALYSE MOTIVERING – schending Europese Richtlijn 2004/38

Verzoekster benadrukt dat artikel 42septies VW een omzetting is van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Artikel 42septies VW houdt een facultatief bestuursoptreden in. Verwerende partij kan, doch moet niet overgaan tot beëindiging van een verblijfsrecht onder artikel 42septies VW.

Wanneer de wet voorziet in een discretionaire bevoegdheid, dringt de motiveringsplicht zich des te meer op om de burger te beschermen tegen willekeur uitgaande van de overheid.

De motiveringsplicht legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

De Vreemdelingenwet voorziet tot op heden niet in een proportionaliteitstoets bij beëindiging van het verblijf op basis van fraude, doch dit ontslaat verwerende partij niet van haar motiveringsplicht en haar plicht om in alle redelijkheid en rekening houdende met alle elementen per individueel dossier, beslissingen te nemen.

De voormelde proportionaliteitstoets wordt bovendien wel degelijk vereist door de Europese Richtlijn 2004/38/EG (eigen onderlijning):

Artikel 35 - Misbruik van rechten

“De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31.”

Artikel 30 - Kennisgeving van besluiten

“1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.”

Artikel 31 - Procedurele waarborgen

“1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens: — wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of — wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of — wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.”

Artikel 28 - Bescherming tegen verwijdering

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Bij gebreke aan een omzetting naar nationaal recht, beroept verzoekster zich rechtstreeks op de voormelde artikelen van de Richtlijn 2004/38, dewelke onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

Verzoekster beroept zich op de voormelde artikelen om aan te tonen dat dergelijke beslissing tot beëindiging van een verblijf niet kan gebeuren, zonder voorafgaandelijk onderzoek naar de individuele situatie van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij de duur van het verblijf van verzoekster op Belgische grondgebied, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij eventueel bindingen heeft met haar land van oorsprong, in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. (zie infra: tweede middel)”

Verzoekster betoogt onder meer dat in het beste geval bij een verlies van het verblijfsrecht van de vader artikel 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet op haar dient toegepast te worden en niet artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing ontnemt het verblijfsrecht aan verzoekster om reden dat het verblijf van haar vader in functie van wie zij een verblijf verkregen heeft, werd beëindigd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Er wordt verduidelijkt dat haar vader nooit voor de aangegeven firma heeft gewerkt en dat aangezien zijn verblijf vervalt, ook dat van zijn echtgenote en kinderen komt te vervallen.

Determinerend hierbij is dat het verblijfsrecht van verzoekster komt te vervallen omdat het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft eveneens vervallen is. Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster zelf misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd. Het is niet omdat het verblijfsrecht van haar vader gebaseerd is op artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat automatisch kan worden aangenomen dat verzoekster ook fraude heeft gepleegd. Minstens komt het dan aan verweerder toe om duidelijk uiteen te zetten waaruit de fraude in hoofde van verzoekster bestaat.

Wel kan het verblijf van verzoekster beëindigd worden ingevolge de beëindiging van het verblijfsrecht van haar vader. Evenwel dient verweerder in dergelijk geval toepassing te maken van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

In casu heeft verzoekster die de Marokkaanse nationaliteit heeft, een verblijfsrecht verkregen in functie van haar vader (Spaanse nationaliteit en dus burger van de Unie). Nu het verblijfsrecht van haar vader beëindigd werd, kon verweerder binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf, een einde stellen aan het recht op verblijf van verzoekster en dit in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

In casu heeft verweerder echter geen toepassing gemaakt van de voormelde bepaling, doch ten onrechte geoordeeld dat het verblijf kon worden beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet zonder evenwel te verduidelijken waaruit de fraude in hoofde van verzoekster bestaat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 42septies van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 10 maart 2015, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU